

1) Πνίγομαι ἔνεκα κακῆς καταπόσεως Ρόδ. Συνών. ἀποκοντυλάζω. 2) Φουσκώνω παραπρήσκομαι ἐκ πολυφαγίας ἐνθ' ἄν. : Ἐποστραγγαλῶθα! Οἶν.

ἀποστράγγι τό, πολλαχ. ἀπουστράγγ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀποστράττι Ἄνδρ. ἀπουστράττι Λέσβ. κ.ά. 'ποστράντιζιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ μετὰ τὸ στράγγισμα ἀπομένον ἢ ρέον ὑγρὸν πολλαχ. : Τ' ἀποστράγγι τοῦ βαρελλιοῦ (τὸ κατὰ σταγόνας ἐκ τοῦ βαρελλιοῦ ἐκρέον) ἔνιαχ. Τ' ἀποστράγγια τῆς χαμωλάκκας (τὰ ἐκ τῆς δεξαμενῆς ἐκφεύγοντα ὕδατα) Ἄνδρ. Δὲ θέλον πούλν νιρό, μοναχὰ τὰ ἀπουστράγγια Σάμ. (Μαραθόκ.) Τὸ πηγὰδι μας δὲν εἶναι ἀποστράγγι (τὸ ὕδωρ τοῦ φρέατος δὲν προέρχεται ἀπὸ στράγγισμα τῶν πέριξ αὐτοῦ ὑγρασιῶν) Κωνπλ. || Παροιμ. φρ. Ἐν 'ποστράντιζιν τοῦ λεμονιοῦ (ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων σωματικῶς ἢ οἰκονομικῶς ἢ οὔτι-δανῶν) Κύπρ. Ἐν 'ποστράντιζιν τοὺς ἀν-θρώπους (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Συνών. ἀποστραγγίδι 1, ἀποστράγγισμα 2. 2) Ἡ τρυγία, οἶον ἐλαίου, οἶνου κττ. Κύπρ. — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. : Ἐφερές μας τὰ 'ποστράντιζα τῶν ἀδ-θῶν σου γιὰ κρασί; (ἀδ-θῖ = ἀσκή) Κύπρ. Τὸ λάδι σου ἐν' 'ποστράντιζα Κύπρ. Συνών. ἀποκαθίδι, ἀποκα-τάντισμα, ἀποστραγγίδι 2, κατακάθι, καταπάτι, λάσπη, μούργα, πατόλῃδο. 3) Ὁ οἶνος ὁ λαμβανόμενος ἐκ τοῦ στραγγίσματος τῶν στεμφύλων Σάμ. 4) Τὸ μετὰ τὴν ἐκθλίψιν ἐλαίων, σταφυλῶν κττ. ἀπομένον ἐν στερεῇ καταστάσει, οἶον στέμφυλα κττ. Λέσβ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. Συνών. ἀποστραγγίδι 3.

ἀποστραγγίδι τό, πολλαχ. ἀπουστραγγίδ' πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀποστραγίδι Κεφαλλ. 'ποστραγίδι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) 'ποστραγγίν Ρόδ. ἀποστράγιδο Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Ἀποστράγγι 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Αὐτὸ δὲν εἶναι μάννα, εἶναι ἀποστραγγίδι (μάννα = μεγάλη πηγὴ) Πελοπ. (Λακων.) Ξιστραγγίζου τ' ἀπουστραγγίδι (περὶ ἀγροῦ) Μακεδ. (Βελβ.) Ἐγύρισα ἔναν 'ποστραγγίν νὰ ποτίσω Ρόδ. Νὰ μαζώξης τὸ 'ποστραγίδι ἀπὸ τὰ τουλούμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) 2) Ἀποστράγγι 2, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Τ' ἀποστραγγίδι τοῦ βαρελλιοῦ (σῶσμα) πολλαχ. Τ' ἀποστραγγίδι τῶν σταφυλῶν Λεξ. Βυζ. Ἀπουστραγγίδ' εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ κρασί Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τ' ἀποστραγγίδι ἀπ' τοῦ λάδι αὐτόθ. 3) Ἀποστράγγι 4, ὁ ἰδ., πολλαχ. 4) Τὸ ὑστερότοκον τέκνον Κεφαλλ. : Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποστραγίδι τοὺς Κεφαλλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει καὶ ἀπόσπερμα 2.

ἀποστραγγίζω σύννηθ. ἀποστραγίζω Θήρ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) ἀπουστραγγίζου βόρ. ιδιωμ. ἀπουστραγίζου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀποστραγγίζου Τσακων. 'πουστραγγίζω Προπ. (Ἀρτάκ.) 'ποστραγγίζω Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,22 καὶ 3,90 'πιστραγίζου Ἰμβρ. 'ποστραγγῶ Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποστραγγίζω.

1) Δι' ἐκπίσεως ἐκβάλλω τὸ ὑγρὸν, στραγγίζω τι τελείως σύννηθ. καὶ Τσακων. : Ἀποστραγγίζω τὴν σακκούλλα-τὰ ροῦχα - τοὺς νιομάτες κττ. σύννηθ. Ἐποστράγγα τὰ τσιπ-πουρα καλὰ νὰ βκῇ οὔλον τὸ κρασί Κύπρ. Καὶ ἀμτβ. ἀποβάλλω τὸ ἐνυπάρχον ἐν ἐμοὶ ὑγρὸν Κύπρ. Πελοπ. (Μάν.) : Ἀποστραγγίζανε τὰ τουλούμα Μάν. Τ' ἀδ-θῖ 'ποστραγγίζου (ἀδ-θῖ = ἀσκή). Συνών. ἀποσταλάζω Α 2, ξεστραγγίζω. β) Ἀποχετεύω τὸ ὕδωρ στεγνώνω, ἀποξηραίνω, ἐπὶ ἐδάφους Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. γ)

Ἀμτβ. διηθοῦμαι, ἀποστραγγίζομαι Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 2,22 : Ποίημ.

Τὸ γαῖμαν πόν-νὰ δονωστῇ τὸ ἢ γῇ νὰ τὸ ρουφήσῃ 'εν-νὰ διωρῇ τὴν μάνναν του τοῖς ἀκόμ' ἂν 'ποστραγγίζῃ (δονωστῇ = χυθῇ). 2) Κενώνω τι τελείως τοῦ ἐμπεριεχομένου ὑγροῦ σύννηθ. : Ἀποστραγγίζω τὸ ποτήρι. Ἀποστραγγίσαμε μιὰ κανάτα κρασί σύννηθ. Ὅλο σου τὸ 'βαλα, δὲ θωρεῖς πῶς ἐποστράγισα τὸ δουκκάλι; Κρήτ. (Σητ.) Ἐπήανε κ' ἐμολλάρανε τὴν στέρνα καὶ τὴν ἐποστραγίσανε αὐτόθ. || Γνωμ.

Ὅτα ζυμώνης χόρταινε κι ὅτα χοιροσφαίξης κι ὅτα γεμώξης τὸ βουτοῖ κι ὅτα τ' ἀποστραγίζης Θήρ. 3) Μεταφ. ἀδυνατίζω τινὰ Θήρ. Τσακων. : Οἱ κίαιοι μ' ἀποστραγγίζαῖ (οἱ πυρετοὶ κτλ.) Τσακων. Καὶ ἀμτβ. ἐξασθενεῖται Θήρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3,90 : Ποίημ.

Ἐποστραγγισμένη ἔδει συντροφικίαν, ἀναστενάματα, καμὸν τῶν κλάμων (ἐνν. ὑποκ. ἢ καρδιά μου) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν.

ἀποστραγγισιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουστραγγ'σιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστραγγίζω.

Ἀποστράγγισμα 1, ὁ ἰδ.

ἀποστράγγισμα τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπόθλιμμα) Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀποστράγγισμα Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀποστράγγισμα.

1) Ἡ ἐντελής στράγγις Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. : Τελείωσε τ' ἀποστράγγισμα Μάν. Συνών. ἀποστραγγισιὰ, ξεστράγγισμα. 2) Τὸ μετὰ τὴν στράγγισιν ὑγροῦ ἀπομένον ὑπόλειμμα, τὸ ἐκ στραγγίσεως προελθὸν Λεξ. Γαζ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀποστράγγι 1, ἀποστραγγίδι 1.

ἀπόστρατα ἐπίρρ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπ. (Βαλτέτο. Οἶν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. στράτα.

Ἐξω ἀπὸ τὴν ὁδὸν ἐνθ' ἄν. : Γιατί τὸ πηγαίνει τὸ μολάρι ἀπόστρατα; Λεξ. Πρω. Κάθισε ἀπόστρατα νὰ ξανασάνη Βαλτέτο. Συνών. ξεστράτα.

ἀποστρατεία ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρατεύω.

1) Ἡ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπομάκρυνσις ἔνεκα ὀρίου ἡλικίας, ἀνικανότητος κττ. ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ἀποστρατευθέντος ἀξιωματικοῦ : Τὸν ἔβαλαν -μπῆκε σὲ ἀποστρατεία. 2) Μεταφρ. ἡ ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν : Παντρεύτηκε τώρα πὺν μπῆκε 'ς τὴν ἀποστρατεία.

ἀποστράτευσι ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρατεύω.

1) Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀξιωματικοῦ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἀπόλυσις ὑπηρετούντων ἐν τῇ στρατῷ ὀπλιτῶν. 2) Ἡ ἀπόλυσις τῶν στρατευμάτων : Ἐγινε - θὰ γίνῃ ἀποστράτευσι.

ἀποστρατεύω λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποστρατεύομαι.

1) Ἀπομακρύνω τινὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας : Ἀποστρατεύτηκε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. β) Μέσ. ἀπολύομαι ἀπὸ τῆς στρατεύσεως : Ἀποστρατεύτηκαν δυὸ - τρεῖς ἡλικίες.

2) Μεταφρ. περιέρχομαι εἰς ἀνικανότητα πρὸς συνουσίαν : Ἐκαμε πολλὰ 'ς τὰ νεῖτα του κι ἀποστρατεύτηκε γρήγορα.

